

רב טוראי צ'ירבה, אילנה

בת אוקסנה ויבגני. אילנה נולדה בנתניה בי"ט בתשרי תשנ"ב (27.9.1991), ילדה שנייה להוריה ולה שתי אחיות – אנה ובל.

אילנה נולדה כחודש אחרי עליית המשפחה מאוקראינה לישראל. כשהייתה בת כשנתיים עברה המשפחה לחדרה, ושם אילנה גדלה בבית מוקף ילדים – שכן אימה אוקסנה ניהלה בבית גן ילדים. אילנה הקטנה, שמגיל צעיר גילתה אחריות רבה ורצון לעזור, סייעה לאימה בניהול הגן ובשמירה על הפעוטות.

בעבודת שורשים שהכינה כשהייתה בת שתיים-עשרה סיפרה אילנה על עצמה, על בית המשפחה ועל ילדותה: "חברי קוראים לי: אילן, אילנית, בלונדה, אילנו'ש, אילו'ש ועוד המון שמות חמודים ומשונים ...

התחלתי ללכת בגיל תשעה וחצי חודשים, התחלתי ממש לדבר ברור בגיל שנה וחצי. הייתי ילדה עם המון הרפתקאות וילדה שלא יושבת בשקט אפילו לרגע. אהבתי לטפס בכל מקום ולא פחדתי משום דבר. ההורים שלי שמו סורגים בחלונות רק בגלל שעמדה לנו ספרייה ליד החלון ואהבתי לטפס על הספרייה, לכן שמו סורגים כדי שלא אפול.

המעשה הקונדסי ביותר שעשיתי מתי שהייתי קטנה: באחד הימים אימא שלי הייתה עסוקה מאוד ולא שמה לב למה שעשיתי בכמה דקות שהייתה עסוקה, ואז היא שמה לב שפתאום נעלמתי לה, היא וכל המשפחה החלו לחפש אותי בכל הבית ובחוץ ולא מצאו עד שמישהו נכנס למקלחת ומצא אותי עומדת במקלחת. לגלות לכם משהו, כשאימא שלי הייתה עסוקה נמאס לי לחכות לה והלכתי למצוא לי מה לעשות, אז טיילתי בבית ונכנסתי למקלחת כי היה שם מאוד חשוך וזה היה מאוד מעניין כי בכל הבית היה אור. נכנסתי למקלחת שהיה בה קצת מים והמים היו קרים מאוד ונרטבתי, לא יכולתי לזוז אז חיכיתי שיבואו להוציא אותי מהמקלחת. וככה הסתיימו החיפושים אחרי הנעלמת ...

אני ומשפחתי אוהבים לנסוע לטייל ... הטיולים שלנו נמשכים כל השנה, בכל עונה אנחנו נוסעים לטייל. בקיץ אוהבים לנסוע לכנרת עם המון חברים כדי לעשות חיים, לעשות המון אטרקציות וחיים משוגעים. בחורף אוהבים לנסוע לחרמון ולראות את השלג הלבן. אבל כעקרון אנחנו אוהבים לנסוע ליער חדרה במזג האוויר הטוב ...

אם מדברים על אוספים אז אני חייבת להגיד שאני לא זוכרת את כולם אבל היו לי המון, למשל: מדבקות, צדפים, אבנים, מחקים, עטים, נרות, צמידים (תכשיטים), בובות, פוסטרים, תמונות של מפורסמים ועוד המון ...

בעלי חיים בביתנו יש לרוב אבל רק מסוג אחד וזהו הדג. יש לנו ארבעה אקווריומים בבית, שניים ענקיים ושניים בינוניים שבהם יש דגים גדולים, בינוניים וקטנים וכולם חברים של כולם".

אילנה החלה את לימודיה בבית הספר היסודי "קפלן" בחדרה, המשיכה לחטיבת ביניים "בית אליעזר" ולתיכון "עמל" בעיר. בתיכון היא למדה פסיכולוגיה וסוציולוגיה, מה שמאוד התאים לאישיותה – הייתה לאילנה נשמה של עובדת סוציאלית, סיפרה אימה, תמיד ניתן היה למצוא לידה חבר לו סייעה בכתף תומכת, בהקשבה ובאמפתיה.

לאילנה היו קשרים נהדרים עם כל בני המשפחה. היא נולדה כמה שנים אחרי אנה, אחותה הגדולה, ותמיד היה בין השתיים קשר טוב. כשאילנה בגרה היא מאוד רצתה אחות קטנה, ואכן כשהייתה בת שש-עשרה נולדה אחותה בל, כמין מתנה לאילנה, והאהבה בין האחיות פרחה מיום ליום.

אהבה מיוחדת שררה בין אילנה לאימה אוקסנה. כך כתבה אילנה לאימה, בברכה ליום הולדת: "את לא רק אימי אלא גם חברתי הטובה, את אימי האהובה והכי מקסימה. לא משנה מתי תמיד אשמח לקבל חיבוק, ואפילו מאוד נשיקה. כשאת לא לידי אני לא מרגישה שמחה, אני מרגישה שחסר משהו, אבל כשאת לידי יש לי ההרגשה הכי שמחה. את לא יודעת כמה אני שמחה ומאושרת שאני יודעת שאת שלי, את אימא שלי! תמיד אוהב אותך, משום שאת אהבתי הראשונה. מיומי הראשון את הראשונה שהכרתי, שדאגה לי, תמכה וגידלה, ולכן את אהבתי הראשונה! ... אני יודעת שלפעמים אני בעייתית, אך אני תמיד תמיד אוהבת אותך, אוהבת אותך הכי בעולם. את אימי המושלמת מכולם!"

מגיל צעיר נתגלתה אילנה כנערה רגישה ורומנטית. בעבודת השורשים שלה היא כתבה: "לדעתי מקום רומנטי זה מקום שבו השמש זורחת ושוקעת, ובו אפשר לשבת עם מישהו שאתם אוהבים או מחבבים או אפילו סתם חברים ולהתבונן בשקיעה. ובכלל, בכל מיני מקומות רגועים ויפים שבהם אפשר לטייל וליהנות מכל רגע ביחד".

מדי פעם נהגה אילנה לכתוב לעצמה, להורים או לחברים פתקים בהם הביעה את סערת רגשותיה. כך למשל בטאה את מחשבותיה בהביטה בדמותה במראה: "מסתכלת במראה ורואה. רואה אותי נערה, רואה נערה עם עיניים כחולות. רואה נערה עם שיער שטני, רואה נערה, רואה אותי. ואם? ואם היה לי שיער שחור? או ג'ינג'י, או חום או אדום? מה היה אז? האם חיי היו שונים מעכשיו? האם היו טובים יותר, או רעים יותר? איני יודעת! ואם היו לי עיניים שחורות או חומות כמו לכולם, מה היה אז? ...

ואם, אם בכלל אני הייתי מישהי אחרת? מישהי עם אופי אחר, מישהי עם הדברים שלה, עם השיגעונות שלה, עם המחויבויות שלה, עם כל הדברים השייכים רק לה, הייתי שונה? הייתי אחרת? זאת לא הייתי אני? לא אדע. לא יודעת אם ומה יכולתי להיות משום שזו אני, זאת במראה".

אילנה גדלה והייתה לנערה מנומסת ואהובה, מאמינה בכל מאודה ביהדות ובאלוהים, יפה בחיצוניותה ובפנימיותה. היא אהבה את החיים, הרבתה לטייל ולבלות, ומאוד אהבה לעזור ולתת – כך למשל חתמה על כרטיס אדי לתרומת איברים, דבר שנודע למשפחתה רק אחרי מותה. אילנה ידעה להפתיע את אהוביה ואת חבריה במתנות מושקעות בימי הולדת. תמיד ידעה להיות בצד המעניק, את עצמה שמה במקום האחרון.

בין כל תכונותיה הטובות בלטו באילנה יכולות הארגון והסדר, כפי שסיפר קרוב משפחה – הוא הגיע לחתונה משפחתית, התבקש לארגן את האורחים באולם ופקפק אם יצליח במשימה: "... תומי אמר לי – 'אל תדאג, אילנה תחבור אליך ותסמוך עליה, הכול אצלה מאורגן ומסודר ולבטח תסתדרו'. וזה בדיוק מה שקרה, הכול היה מתוקתק כמו שצריך, כמעין פאזל שלבסוף נוצרה תמונה מושלמת ... אך מה הפלא הרי זו את, דואגת שהדברים ייעשו בצורה המושלמת ביותר, בהקרה עצמית לאין סוף ומבלי לדרוש תמורה אפילו לרגע".

"תחביבי הם", כתבה אילנה בעבודת השורשים, "לרקוד, לשיר, לצחוק, לבלות, להשתגע ובעיקר להיות עם חברים". התחביב הבולט של אילנה היה הריקוד. אחרי שהתעמלה בהתעמלות אמנותית עד גיל שמונה, ובמקביל רקדה בלהקה בית-ספרית, היא עברה ללמוד ריקוד מודרני באור עקיבא, בלהקת "שוקולד" הפועלת במתנ"ס העירוני. עם הלהקה התמידה כשבע שנים, במהלך הופיעה בטקסים ובהופעות שונות.

אילנה אהבה מאוד מוזיקה שמחה ורומנטית, שירי חתונות ושירי אהבה, ואף ניגנה באורגן. היא גם בורכה בכישרון לציור ובכלל לעבודות יד, ואף כתבה שירים מדי פעם. את שיריה נהגה אילנה להשמיע לאימה אוקסנה ולשמוע את חוות דעתה, וחלק מהשירים אף הקדישה לאם.

כנערה חרוצה אילנה נהגה לעבוד כדי לממן את הוצאותיה. כך עבדה במלצרות, בחנות בקניון ובסלון לעיצוב תספורות. מאוחר יותר, במהלך השירות הצבאי, היא למדה בקורס לברמנים. הודות ליופיה אילנה נבחרה, בהיותה בתיכון, להיות דוגמנית של איפור ושל שמלות כלה, ובבית המשפחה יש תמונה בה היא זוהרת ככלה.

ביום 21.2.2010 התגיסה אילנה לצה"ל. היא שירתה באגף התקשוב, בלשכת האלוף ראש האגף. מתחילת דרכה בלטה במוטיבציה הגבוהה שלה, בחייכנות, ביכולת הארגון ובנכונות לעזור לזולת. סיפר אלוף עמי שפרן, מפקד האגף: "אילנה שירתה בלשכתי במשך כשנה ושלושה חודשים. כבר בחלוף זמן קצר ביותר בלטה אילנה ביכולותיה המקצועיות, הארגוניות והחברתיות. את תפקידיה ואת המטלות שלקחה על עצמה ביצעה תמיד בחיוך, באהבה, ביסודיות ובמקצועיות רבה. האופן שבו ביצעה את תפקידיה אף זיכה אותה בהערכה עמוקה בקרב מפקדיה וחבריה בלשכת ראש אגף תקשוב".

הוסיף מפקדה הישיר של אילנה, רב-סרן ז'קי: "אילנה, את היית הלב הפועם בלשכתנו. זו שתמיד הגיעה לפחות שעה לפני תחילת המשמרת, ומעולם לא עזבה כשהמשמרת הסתיימה. תמיד נתת מעצמך לכולנו, ולעצמך לא ביקשת דבר. מתוך חינוך למצוינות והשקעה שקדת והעמקת בכל דבר שעשית, ושום דבר לא היה מספיק סגור ומושלם בעינייך. הרצינות, המסירות, האכפתיות וההשקעה האינסופית – בזכות תכונות אלו ורבות נוספות הפכת ליד ימינה של דנה, מזכירת ראש האגף". במהלך השירות הועלתה אילנה לדרגת רב-טוראית.

אילנה נפלה בעת שירותה ביום י"ד בתמוז תשע"א (15.7.2011), בתאונת דרכים. באותו יום - יום שישי, היא בילתה עם משפחתה ביום קניות וכיף. אחר כך קבעו להיפגש בערב לפיקניק בחוף הים ואילנה הלכה לבקר חבר, ובהיותה בדרך נהרגה בתאונת דרכים.

אילנה הייתה בת תשע-עשרה בנפלה. היא הובאה למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בחדרה. הותירה הורים ושתי אחיות. שנתיים וחצי לאחר נפילתה של אילנה נולדו להוריה תאומות – נטע וניקה.

ספד לאילנה בן המשפחה: "בתורה הקדושה כתוב – 'במפלא ממך אל תחקור'. כי נסתרות דרכי האל. כנראה שלעולם לא נדע איך טוהר כמוך הלך מאיתנו ולא ישוב ... הלב מסרב להאמין, כמו אומר זה רק חלום, תיכף נתעורר והכול יחלוף ...

כל כך אהבת את המשפחה שלך, הם היו כל העולם בשבילך. ההורים שלך שואלים את עצמם בכל רגע האם זה אמת שיד מיננו, הפרח שכל כך גידלנו ואהבנו, לא יהיה איתנו יותר. אנה מחבבת את ספיר הקטנה ומביטה בה במבט שאומר – עוד רגע קט ודודה אילנה לבטח מגיעה. ובל, שהייתה כל העולם בשבילך, עוד לא בדיוק יודעת לאן נעלמה אחותה שהיא מאוד מאוד אוהבת. איך אפשר לדבר עלייך בלשון עבר, הרי למול עינינו נגלה חיוך הטוב ופנייך מאירים בזוהר רך. יודע אני שכך בדיוק תרצי שנזכור אותך".

הרמטכ"ל רב-אלוף בנימין גנץ כתב למשפחה: "מפקדיה של אילנה מספרים כי הייתה חיילת מיוחדת ומסורה, שהפגינה רצון עז לתרום ולסייע. אילנה מילאה את תפקידה על הצד הטוב ביותר, במקצועיות ובחיוך. אילנה ניחנה בנועם הליכות, בחוכמת חיים ובאינטליגנציה רגשית גבוהה, שאינה אופיינית לבני גילה. בשל כל אלה ועוד זכתה לאהבתם ולהערכתם של הסובבים אותה. דואב הלב על מותה של אילנה בטרם עת. בטוחני כי דמותה תלווה את דרכם של מפקדיה, חבריה וחברותיה. זכרה יהיה נצור בליבנו תמיד".

ספד לאילנה רב-סרן ז'קי, מפקדה: "נערת חן, נעימה, מסורה ורצינית שכל עתידה לפניה. חייכנית, שבחיוך ובצחוקך היית מאירה לשכה שלמה. וברגע אחד הכול נגדע – וזה פשוט לא נתפס... נבקש מכם משפחה יקרה: שתהיו גאים. שתדעו שאילנה הייתה מיוחדת במינה. נספר לכם שאין שנייה לה. נשתף אתכם כמה אנחנו אוהבים ומוקירים אותה. נאמר לכם שאנו המומים ושבורים... אנו מתחייבים לעמוד לצדכם, ללוות לתמוך ולשאת את זכרה של אילנה לעד".

ספדה דנה, המפקדת של אילנה בלשכת האלוף: "אילנה שלי. חברייך ואני מזועזעים וכאבנו אינו ניתן לתיאור. חייך הקצרים טרם שחקו את הילת המלאך שריחפה מעלייך – בחייך היית מלאך, ומלאך נותרת. לא מזמן נסענו יחד. במהלך הנסיעה אימך התקשרה וביקשתי ממך לומר לה שיש לה ילדה מדהימה - התכוונתי לכל מילה. היית ילדה כה צעירה, עם אמביציות מרקיעות שחקים. האור שניגד מפנייך שיקף את אישיותך הקורנת. עינייך הכחולות ודאי יוסיפו לצבעם הכחול של השמים, אולי בזכות כך לא נתעורר יותר לבקרים אפורים. ילדה שלי, תשמרי מלמעלה עלינו ועל כל חיילי צה"ל".

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'זכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את פולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.

Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

רב"ט צ'ירבה אילנה ז"ל

רב"ט צ'ירבה אילנה ז"ל
בת 20 בנפלה

בת אוקסנה ויבגני
נולדה ב-י"ט בתשרי תשנ"ב , 27/9/1991
התגייסה ב-21/2/2010
התגוררה בחדרה
נפלה בעת מילוי תפקידה
ב-י"ד בתמוז תשע"א , 15/7/2011
שרתה בחיל הקשר והתקשוב
נקברה בחדרה

חלקה : 07, שורה : 01, קבר : 02.

הותירה הורים ושתי אחיות

קורות חיים

אילנה צ'רבה, בת אוקסנה ויבגני, נולדה ב-י"ט בתשרי התשנ"ב (27.9.1991) בבית החולים "לניאדו" בנתניה, אחות צעירה לאנה. בילדותה הרבתה להתעמל בהתעמלות אומנותית ולרקוד. ייצגה בחו"ל עם חבריה ללהקה באור עקיבא, כמו כן ניגנה על אורגן. לאילנה היו חברים רבים איתם נהגה לבלות. כמו כן טיילה בארץ רבות עם משפחתה האוהבת. אהבה מאוד את החיים, והסתכלה עליהם באופן חיובי ואופטימי עד מאוד. אילנה אהבה לתת - קודם לאחרים, לחברים, לידידים. היא שמה את עצמה במקום האחרון. אילנה למדה בבית הספר היסודי "קפלן", בחטיבת הביניים "תיכון חדרה" וסיימה 12 שנות לימוד בביה"ס המקיף למדעים ואומנויות בחדרה, שם למדה בהרחבה את מקצועות הפסיכולוגיה, הסוציולוגיה והתיאטרון. אילנה אהבה מאוד ילדים ובמשך מספר שנים, כשהיתה תלמידה, סייעה לילדים קטנים בלימודים. אילנה עסקה באמנות ובמלאכת יד בכשרון רב. בין תחביביה היה דוגמנות של איפור, בגדי ערב, בגדי כלה ואף עשתה קורס ברמנים. בשנת 2007 אילנה הפכה מלהיות האחות הצעירה לאחות גדולה, עת נולדה אחותה בל. אילנה התגייסה ב-ז' באדר התש"ע (21.2.2010) לחיל התקשוב ושירתה בלשכת האלוף, ראש אגף התקשוב. לדברי מפקדיה וחבריה הייתה מלאת מוטיבציה, חייכנית, נעימת הליכות ואהבה לעזור לכולם במה שרק אפשר.

רב"ט צ'ירבה אילנה ז"ל

אילנה נהרגה בתאונת דרכים ב-י"ד בתמוז תשע"א (15.07.2011).
הותירה הורים ושתי אחיות.

יהי זכרה ברוך.

דברים לזכרה

צבא ההגנה לישראל
ראש המטה הכללי
טימנון: כא - 7 - 2346
כ"ד בתמוז התשע"א
26 ביולי 2011

משפחת ציירבה

איתכם באבלכם על מות יקירתכם, רב-טוראי אילנה ציירבה, זיכרונה לברכה, ביום י"ד בתמוז
התשע"א, 15 ביולי 2011, בתאונת דרכים אזרחית.

אילנה, זיכרונה לברכה, שירתה כעוזרת מזכירת ראש אגף התקשוב.

מפקדיה של אילנה מספרים, כי הייתה חיילת מיוחדת ומסורה, שהפגינה רצון עז לתרום ולסייע.
אילנה מילאה את תפקידה על הצד הטוב ביותר, במקצועיות ובחיוך. אילנה ניחנה בנועם
הליכות, בחוכמת חיים ובאינטליגנציה רגשית גבוהה, שאינה אופיינית לבני גילה. בשל כל אלה
ועוד, וכתה לאהבתם ולהערכתם של הסובבים אותה.

דואב הלב על מותה של אילנה בטרם עת. בטוחני, כי דמותה תלווה את דרכם של מפקדיה,
חבריה וחברותיה.

זכרה יהיה נצור בליבנו תמיד.

מי יתן ולא תדעו עוד צער.

אריה אלון

בנימין (בני) אלון, רב-אלוף
ראש המטה הכללי

דברים לזכרה

צבא ההגנה לישראל
יחידת דואר צבאי 03800
י"ח בתמוז התשע"א
20 ביולי 2011

משפחת צ'ירבה היקרה,

יקירתכם, רב-טוראי אילנה צ'ירבה, זיכרונה לברכה, נהרגה ביום י"ד בתמוז התשע"א, 15 ביולי 2011, בתאונת דרכים אזרחית סמוך לצומת בית ליד.

אילנה, זיכרונה לברכה, התגייסה לצבא ההגנה לישראל בפברואר 2010, ושירתה בלשכתי במשך כשנה ושלושה חודשים.

בחלוף זמן קצר ביותר, בלטה אילנה, ביכולותיה המקצועיות, הארגוניות והחברתיות. את תפקידיה ואת המטלות שלקחה על עצמה ביצעה תמיד בחיוך, באהבה, ביסודיות ובמקצועיות רבה. האופן שבו ביצעה את תפקידיה אף זיכה אותה בהערכה עמוקה בקרב מפקדיה וחבריה בלשכת ראש אגף התקשוב.

משפחת צ'ירבה, אין במילים כדי לתאר את גודל אובדנכם, ואין בהן נחמה. השכול שפקד אתכם הוא מסע ארוך של יגון שאינו מסתיים. בשעה קשה זו מבקש אני, בשמי ובשם מפקדי אגף התקשוב וחייליו, להשתתף באבלכם. אני מבטיח לעמוד לצידכם, לזכור ולהזכיר יחד איתכם את אילנה. נעשה כל שביכולתנו להקל, ולו במעט, את כאבכם הכבד מנשוא.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער ודאבה.

יהי זכרה ברוך.

אלוף
היחידה
עמי שרון
מפקד

דברים לזכרה

שלושה שבועות ויום עברו בסך הכל מאז טקס התייחדות החיילי, שחל השנה ב 22 ליוני- יום ההולדת שלי. במהלך הטקס, כשהוקרנו תמונות הנופלים- חשבתי לעצמי שאינני מכירה אף חלל מהחיל ובכלל. ניסיתי להזדהות עם כאבן העצום של המשפחות- אכן כאבתי איתן, אך בבד בבד הבנתי שאיני באמת מבינה מהו הכאב הזה.

נשאתי עיני השמימה; ניסיתי למצוא כוכב אחד, להביט בו ולבקש משאלת יומהולדת קטנה ועמוקה אחת. ליכי וגופי התמלאו ברצון קטן- שלא אכיר בכל ימי ולו חלל אחד בלבד.

לא תיארתי לעצמי ואינני מעכלת שמשאלתי לא התגשמה, שאחת החיילות האהובות עליי איננה.

ביום שישי האחרון התעוררתי משנת הצהריים שלי לסיוט! סיוט שילווח אותי למשך כל ימי חיי.

אילנה שלי- חבריך ואני מזועזעים וכאבנו אינו ניתן לתיאור. חייך הקצרים טרם שחקו את הילת המלאך שריחפה מעליך- בחייך היית מלאך ומלאך נותרת.

לא מזמן נסענו יחד, במהלך הנסיעה אמך התקשרה, ביקשתי ממך לומר לה שיש לה ילדה מדהימה- התכוונתי לכל מילה, היית ילדה כל צעירה עם אמביציות מרקיעות שחקים. האור שניגר מפניך שיקף את אישיותך הקורנת. עיניך הכחולות ודאי יוסיפו לצבעם הכחול של השמיים, אולי בזכות כך לא נתעורר יותר לבקרים אפורים.

ילדה שלי, תשמרי מלמעלה עלינו ועל כל חיילי צה"ל.

לשומעים אותי אני פונה בבקשה אחת קטנה- היזהרו בכבישים! המוות במלחמת הכביש הוא מוות לגמרי מיותר. ראו ברכבים שמסביבכם כלי רצח פוטנציאליים- שמרו נפשותיכם.

שתהא מנוחתה של אילנה עדין.

הספדה של דנה אבני, מפקדתה של אילנה.

הספד של המפקדת הישירה של אילנה, סרן דנה אבני

דברים לזכרה

19/7/11

אוקסנה, יבגני, אנה ובל היקרים,

אני כותבת לכם שורות אלו עם דמעות שורפות בעיניים. כותבת לכם בצער וכאב, עם אבן שישבת על הלב ולא נותנת מנוח.

אני כותבת מכתב זה במטרה לספר לכם על היכרותי עם אילנה שלכם, על איך היא נתפסה בעיניי חיילי הלשכה, ולמה כולם פשוטו כמשמעו אהבו אותה.

אילנה, שזכתה לכינוי "אילנית", כשמה כן היא - הייתה לפרח, לאילן שהיה בשיא פריחתו ונקטף כל כך מוקדם, לפני שהספיקה להניב את כל פירותיה.

הגעתי ללשכה לפני כשנה בדיוק. אילנה כבר הייתה שם, במחשב שלה ובמקומה הקבוע. בבואי הדבר הראשון שזכור לי הוא חיוכה הזוהר ועינייה התכולות. אילנה ואני התחברנו במהרה ורקמנו בנינו חברות אמיתית. היא התגלתה בעיניי כאדם רגיש, כנה ואמיתי. היא הייתה טוטאלית ברגשותיה במלא מובן המילה.

מידי יום, כשהייתי מגיעה למשרד, אילנה קיבלה אותי בחיך רחב ועם ניצוץ בוחק בעיניים. כמנהגה היא קמה ממקומה לחבק אותי ולאחל לי בוקר טוב וישר פצחה בשאלה - "קפה?". אילנה הייתה ידועה בהשארות פתקיות מהולות באהבה, ובימים בהם הגיעה לפניי למשרד, הייתה מרבה להשאיר "הפתעות" על שולחני ולהזכיר לי כמה שהיא אוהבת אותי. שעות שלמות בלי לשים לב לשעון, היינו מבלות בשיחות חולין, בהתעדכנויות לפרטי פרטים, בריקודים ושירה לצלילי הרדיו, ברגעי צחוק רבים, רגעי שיגעון שאילנה תמיד הצליחה לסחוף אותי אליהם שיהפכו להיות חזיונות בלתי נשכחות.

אילנה הפיצה אור גדול במשרד, הן לחיילים והן למפקדיה שבאותה המידה אהבו והעריכו אותה. היא תמיד דאגה לתת ככל שיכלה, והתעצבנה כששאלו מה היא רוצה בתמורה. היא הייתה ילדה צבעונית, בעלת אופי ויפוי כובש, מסורה בעבודתה וניסתה תמיד לבצע הכל על הצד הטוב ביותר שיכלה לתת. אילנה באישיותה תמיד השרתה תחושה של רוגע ושלווה וכל זאת למרות כל הרעש והצילצולים שהייתה מפיצה. אילנה הפכה את ימיי בלשכה לימים מאושרים, ימים מלאים בצחוק ובאשר.

מהכרותי המעמיקה עם נערת החן הזו, אני יודעת שלא היו לה ימים קלים. כל יום בשבילה היה התמודדות עם המציאות הנושכת ועם העבר שנצרב בזיכרונה. אך למרות כל זאת ועוד, אילנה לא הפסיקה לחייך ולצחוק. לא זכורה לי ולו פעם אחת התבכינות, התמרמרות או תלונות מצידה. אילנה התהלכה עם גב זקוף וגאה ככל שיכלה.

רוצה אני שתדעו, ששמרתי עליה ולא נתתי לה לעולם להרגיש רע. נתתי והענקתי לה אהבה עצומה. ימי כעס ועצב שלה, השפיעו על כולם ועליי בפרט. ידעתי בדרכי שלי איך להצחיק אותה, איך להסיט את דעתה ולהחזיר אותה לתלם, ועל כן דאגתי לעשות זאת תמיד.

אוקסנה, יבגני, אנה ובל, גידלתם לתפארת נערה מקסימה ומדהימה. שום דבר שאגיד לא יתאר את אהבתי אליה. תודה לכם שבזכותכם קיבלתי הזדמנות להזכיר ילדה שכזאת. למדתי ממנה רבות וחלק ממנה ישאר חקוק במוחי לעד.

מתוך "עבודת שורשים" של אילנה, כשהייתה בת 12

אני

בתאריך: 27.09.1991 בבית החולים "לניאדו", בשעה 6:00-6:30 הודיעו כי נולדה ילדה חדשה למשפחת צ'רבה במשקל 3.600 ק"ג ובגובה 53 ס"מ. ההורים המאושרים הם אוקסנה ויבגני.
חבריי קוראים לי: אילן, אילנית, בלונדה, אילנו'ש, אילו'ש ועוד המון שמות חמודים ומשונים..
הלידה שלי נערכה ככה: אבי ואימי הלכו ביחד לבית החולים לניאדו בנתניה, זה היה בערך בחמש בבוקר, אמא שלי הייתה באותו הזמן צריכה ללדת אותי.
אבי עזב את אמי כי הוא היה צריך ללכת לעבודה, ואחרי הצהריים אבא שלי היה בדרך הביתה מהעבודה אז הוא חשב להתקשר לשאול את אמא שלי אם הכל בסדר. ענתה לו המזכירה והיא מסרה לו שנולדה לו לפני מספר דקות בתו הקטנה. אבא שלי כל כך התרגש עד שהוא התחיל לקפץ ולרוץ מהר ככל האפשר בשביל להגיע לביה"ח כדי לראות מה שלום אמי ולראות את הילדה החדשה שלו, שזאת במקרה אני! אז אבא בא וראה את אמי ואותי והוא שמח שאנחנו בריאות ושלמות.

קצת על עצמי:

התחלתי ללכת בגיל 9 וחצי חודשים, התחלתי ממש לדבר ברור בגיל שנה וחצי, הייתי ילדה עם המון הרפתקאות וילדה שלא יושבת בשקט אפילו לרגע. אהבתי לטפס בכל מקום ולא פחדתי משום דבר. ההורים שלי שמו סורגים בחלונות רק בגלל שעמדה לנו ספרייה ליד החלון ואהבתי לטפס על הספרייה, לכן שמו סורגים כדי שלא אפול.

המעשה הקונדסי ביותר שעשיתי מתי שהייתי קטנה:

באחד הימים אמא שלי הייתה עסוקה מאוד ולא שמה לב למה שעשיתי בכמה דקות שהייתה עסוקה, ואז היא שמה לב שפתאום נעלמתי לה, היא וכל המשפחה החלו לחפש אותי בכל הבית ובחוף ולא מצאו עד שמישהו נכנס למקלחת ומצא אותי עומדת במקלחת. לגלות לכם משהו, כשאמא שלי הייתה עסוקה נמאס היה עליי לחכות לה והלכתי למצוא לי מה לעשות, אז טיילתי בבית ונכנסתי למקלחת כי היה שם מאוד חשוך וזה היה מאוד מעניין כי בכל הבית היה אור, נכנסתי למקלחת שהיה בה קצת מים והמים היו קרים מאוד ונרטבתי, לא יכולתי לזוז אז חיכיתי שיבואו להוציא אותי מהמקלחת. וככה הסתיימו החיפושים אחרי הנעלמת..

לגן הלכתי בגיל שלוש ומאותו היום שבאתי לגן כולם מאוד אהבו אותי, אבל

מתוך "עבודת שורשים" של אילנה, כשהייתה בת 12

מתי שהרביצו לי או העליבו אותי אני עמדתי כמו בול עץ ולא זזתי מהמקום. ואם כבר מדברים על זכרונות, אני זוכרת את עצמי רק מאז שאני ואחותי הגדולה (אנה) וסבתא רבא שלי מצד אמא ישבנו ברוסיה בחצר שליד הבית של סבתא שלי, ישבנו ושיחקנו בחתולים של סבתא שלי, יש לה 10 חתולים ועוד המון חיות בחצר..

תחביביי הם: אני אוהבת לרקוד, לשיר, לצחוק, לבלות, להשתגע ובעיקר להיות עם חברים. אני רוקדת ורקדתי המון זמן, בגיל חמש התחלתי ללכת להתעמלות אמנותית ששם הייתי שלוש שנים. ביסודי רקדתי בלהקת מחול בית ספרית וכבר ארבע שנים אני בלהקה באור עקיבא בשם: שוקולד, זו היא להקה שמייצגת את אור עקיבא בחו"ל ובעוד המון מקומות. אני מנגנת על אורגן עם מורה פרטית, ולאט לאט אגיע למקומות רחוקים.

למדתי רוסית בבית עם המשפחה במשך הזמן, ועברית למדתי בשכונה עם החברים ובגן, כמובן, כי רציתי לדבר עם חבריי. אני זוכרת שהופעתי הרבה בביה"ס היסודי בריקוד ובשיר, הופעתי בטקסים ובהמון הופעות ויציאות למקומות מיוחדים, יצאנו להופעות מחוץ לעיר ונהננו מאוד.

אם מדברים על אוספים אז אני חייבת להגיד שאני לא זוכרת את כולם אבל היו לי המון, למשל: מדבקות, צדפים, אבנים, מחקים, עטים, נרות, צמידים (תכשיטים), בובות, פוסטרים, תמונות של מפורסמים ועוד המון. אני ומשפחתי אוהבים לנסוע לטייל ביער חדרה, אוהבים לנסוע לחוף הים, לכנרת, לחברים טובים ולפעמים לקרובים. בקיצור, עושים חיים ולא יושבים ונחים.

בעלי חיים בביתנו יש לרוב אבל רק מסוג אחד של בעלי חיים וזהו הדג. יש לנו 4 אקווריומים בבית, שניים ענקיים ושניים בינוניים שבהם יש דגים גדולים, בינוניים וקטנים וכולם חברים של כולם.

הטיולים שלנו נמשכים כל השנה, בכל עונה אנחנו נוסעים לטייל. בקיץ אוהבים לנסוע לכנרת עם המון חברים כדי לעשות חיים, לעשות המון אטקרציות וחיים משוגעים. בחורף אוהבים לנסוע לחרמון ולראות את השלג הלבן. אבל כעקרון אנחנו אוהבים לנסוע ליער חדרה במזג האוויר הטוב.

בחגים לפעמים אנחנו אצל חברים אבל לעיתים נוסעים למקומות כמו: כפר ויתקין, יער חדרה, זכרון יעקב ועוד מקומות רבים.

המעבר בשבילי לחטיבה היה מאוד מפחיד ולא צפוי, המעבר לבית ספר חדש ובהרבה יותר גדול, מפותח ומפחיד משהיה בעבר. פחדתי מאוד לאבד את חבריי שהיו בשנה שעברה אבל למזלי כמעט כולם עברו לחטיבה שלנו ועכשיו אנחנו כמובן עדיין יחד.

בעבר בביה"ס היסודי היינו הבוגרים מכולם אבל פתאום הפכנו להיות הקטנים והחלשים מכולם וזה מה שהפחיד אותי יותר מהכל. אבל בהמשך הזמן הכרתי המון חברות חדשות וידידות חדשות וטובות, ועכשיו אני מאוד נהנת בביה"ס.

מתוך "עבודת שורשים" של אילנה, כשהייתה בת 12

ביום הראשון בחטיבה הכרתי שתי בונבוניריות חמודות שהן חברות כל כך טובות שלי: אוראל ולילי.

השתתפתי בהמון התרמות שהיו לנו עד עכשיו בחטיבה, ואפילו באחת ההתרמות התרמתי הכי הרבה כסף מכולם וקיבלתי פרס.

חגיגת בת המצווה שלי נערכה השנה והיא הייתה שבוע אחרי יום הולדתי, הזמנתי המון חברות וחברים שהכרתי השנה ומשנה שעברה. לדעתי היה מאוד כיף, כי חבריי נהנו, רקדו, שרו, שיחקו והכי חשוב נהנו מכל רגע.

שאיפות לעתיד - למצוא הרבה יותר חברות נאמנות שיישארו איתי למרות כל מה שיקרה כמו שיש לי עכשיו. לדעתי מקום רומנטי זה מקום שבו השמש זורחת ושוקעת, ובו אפשר לשבת עם מישהו שאתם אוהבים או מחבבים או אפילו סתם חברים ולהתבונן בשקיעה. ובכלל, בכל מיני מקומות רגועים ויפים שבהם אפשר לטייל ולהנות מכל רגע ביחד.

לא הייתי רוצה להשתנות בגלל שאני מאוד מרוצה מאיך שאני נראית או מרגישה בסביבתי, ולא הייתי רוצה להיות עכשיו בגיל שונה או בזמן שונה. אני רוצה להישאר איך שאני ולא לאבד אפילו חברה או ידידה אחת שזה כולל גם בנים כי אני מאוד נהנית בחברת של חבריי ומאוד כיף לי איתם.

כרגע אני רוצה להיות מורה לריקוד, אך אני לא יודעת אם זה ישתנה מחר. אני עוד לא יודעת מה אני רוצה באמת. את האמת, לשום תקופה לא הייתי רוצה לחזור כי אני רוצה להישאר עכשיו במקום הזה כי אני נהנית מאוד עם מה שיש לי עכשיו ועם מי שיש לי עכשיו, ואני רוצה להישאר עם סביבתי ולהמשיך הלאה בדרך זו כי מצאתי כבר את מה שחיפשתי - חברות טובות ונאמנות שתמיד שמחות להיות איתי ולעזור לי בשעת הצורך. אני מאוד אוהבת אותן ואני רוצה שתמיד נמשיך להיות חברות טובות שהולכות יחד בהפסקות, חולקות סודות, שעוזרות ולפעמים רבות אך תמיד משלימות.

■ תאונת דרכים

כאילו ידעה שהסוף שלה מתקרב

אילנה צ'ירבה מבית אליעזר, חיילת יפהפייה עוד לא בת 20, נהרגה בליל שבת. "היא חיה תמיד את הרגע", אומרת אמה אוקסנה. "כאילו ידעה שאין לה עתיד. כולם אמרו לה שהיא יכולה להיות דוגמנית, אבל היא לא עשתה שום צעד בכיוון וגם לא טרחה לברר את ציוני הבגרות שלה. כאילו משהו, איזה כוח עליון, עצר אותה כל הזמן והיא ידעה שאין לה לאן למהר"

שמלות, שלושתן שחורות". אוקסנה מחייכת ובוכה. יבגני מנסה לשמור על חזות מאופקת. אנחנו יושבים בים בחדרה של אילנה שמעוטר בחמי סות ועיניים כחולות נגר עין הרע. מדיה המכובסים עם ררגות הרב"ט מוני חים על הכורסה. אוקסנה מניחה בידי אלכום תצלומים של בתה, שהוכן לפני כשנה וחצי כשהיאחשבה למצוא עבודה בדרוגמנות. באחת התמונות ההן לובשת אילנה שמלת כלה ואוחזת בידה זר פרחים.

"את רואה? היא הספיקה אפילו להיות כלה", אומרת אוקסנה בדמעות. את לימודיה התיכוניים עשתה אילנה בבית הספר הרב תחומי במגמה לפסיכולוגיה שאותה לא סיימה. את השירות הצבאי עשתה בקריה, כמוזכיר תו של אלוף באגף התקשוב.

"היא הייתה מאוד אחראית ואהבה תמיד לעזור לאנשים", מספרת אוקסנה. "כשטלפנה אליה חברה מהכסיס שבדי וק נפרדה מבן זוגה, היא לא חשבה פעמיים ונסעה אליה. היו לה המון כוחות נפשיים וכולם סיפרו לה את צרותיהם. תמיד אמרתי לה: את צריכה לאהוב יותר את עצמך ולא רק לאהוב אחרים".

סיפורי לה סודות

מספר ידידה הקרוב ואיש סודה, רוני רוניקוב, 17: "אני בן יחיד ואילנה הייתה כמו אחותי. כשנתקעתי ולא היה לי איך לחזור הביתה, היא הייתה אוספת אותי. היינו נפגשים בלילות ומבררים על הכל. בעוד חודשיים היא הייתה אמורה לחגוג יום הולדת והיינו אמורים לנסוע לטבריה".

אילת קדם

ayeltek@omer-media.co.il

"אמרת לי: מעכשיו את לא יוצאת מהבית בלי חיבוק ונשיקה". אילנה צ'ירבה ז"ל

באיבם, מנסים למצוא בהם רמזים למותה בטרם עת.

"היא חיה תמיד את הרגע", אומרת האם אוקסנה. "כאילו ידעה שאין לה עתיד. כולם אמרו לה שהיא יכולה להיות דוגמנית, אבל היא לא עשתה שום צעד בכיוון וגם לא טרחה לברר את ציוני הבגרות שלה. כאילו משהו, איזה כוח עליון, עצר אותה כל הזמן והיא ידעה שאין לה לאן למהר. לפני שבועיים הייתה לנו מריבה גדולה: היא רצתה לקחת את כל לבית החולים לבקר את אחותה אנה שבדיוק ילדה את בתה הבכורה ולא הסכמתי.

"בסופו של דבר היא החליטה לנסוע לבית החולים לבד באוטובוס. אחרי המריבה הזאת אמרתי לה: 'מעכשיו את לא יוצאת מהבית בלי חיבוק ונשיקה'. וכך היה. ביום בו היא נהרגה, יצאנו יחד לקניות והיא עזבה את הבית אחרי שנתנה לי נשיקה וחיבוק".

יבגני: "ביום הזה כאילו נפרדנו ממנה. לקחתי יום חופש מהעבודה וקניתי שמונה בשבילה. בחרנו שלוש

ביום שישי שעבר בשעה 19:20, נסעה החיילת אילנה צ'ירבה מביתו של החבר החדש שלה שבנתניה בחזרה לביתה בבית אליעזר. היא לא הגיעה מטולם.

מכונת הרנו קנגו בה נהגה עשתה את דרכה בנתיב השמאלי, כשהרכב שלפניה עצר בפתאומיות. צ'ירבה ניסתה לבצע עקיפה ולחבור למסלול הימני, אולם איבדה את השליטה על הרכב והתנגשה ברמזור. זה היה בסמוך לצומת בית ליר. היא נהרגה במקום. הוריה, שחיכו לה בבית, ניסו לטלפן לנייד שלה, אך לשווא.

ההורים נסעו לאירוע המשפחתי, וכשחזרו הביתה בחצות ולא מצאו אותה, קיוו שהיא נשארה ללון אצל אחד מחבריה ושהנייד שלה פשוט כבוי. שעה אחר כך ראתה האם אוקסנה חיילים במדים ררך חלון המטבח.

"סגרתי מהר את התריסים וניסיתי לישון, אבל כעבור איזה זמן הם דפקו בדלת", סיפרה השבוע "לחדשות חדרה". "הם בישרו לנו שאילנה שלנו מתה. היא לא אמרה לי שהיא נוסעת לנתניה. הייתי מונעת אותה מלנסוע ואומרת לה שלא תספיק לחזור בזמן".

חודשיים לפני יום ההולדת

בביתם של אוקסנה ויבגני צ'ירבה – היא גננת והוא עובד בחברת בניה המספקת שירותים לצה"ל – מתנוססים על הקיר תצלומיה של בתם האמצעית, אילנה, אחות לאנה, 25, ולבל בת 5. אילנה נהרגה חודשיים לפני יום הולדתה ה-20. צעירה יפה עם עיניים שמבטן כמו מפליג למרחקים. לצד תצלומיה תלויים גם הצירורים מעשה ידיה. כעת יושבים הוריה בחדרה ושוזרים קטעים מחייה הקצרים שנקטעו

משפחת בית הספר הרב תחומי למדעים ולאמנויות משתתפת בצערה הכבד של משפחת צ'ירבה על מותה בטרם עת של בוגרת בית ספרנו, אילנה. אילנה צ'ירבה, בוגרת בית הספר שלמדה בי"ב 8 וסיימה בקיץ 2009, למדה במגמת מד"ח ובמגמת תאטרון. נספתה בתאונת דרכים בסוף השבוע, והיא בת 20. הצטיינה בשירותה הצבאי בחיל התקשוב, ועמדה לפני קידום. השאירה אחריה הורים, שתי אחיות ואחיינית, חבר וחברים רבים והמומים. תנחומים לבני משפחתה ולחבריה. אלו דברי ההספד של רחל הראל שהיתה מחנכת של אילנה במשך שנתיים:

בעת העתיקה נהוג היה לסגוד לאלים האכזריים באמצעות קורבנות אכזריים. עמים שחיו בקרבת הר- געש, היו מקריבים קורבן אדם להר, פן יתעורר זעמו. עמים שניזונו מן הים הקריבו לו עלמות נאוות כדי להבטיח דיג שופע ושיבה בשלום מן הים. אפילו בתנ"ך הקריבו את הבנים למולך בגיא בן- הינום.

אנחנו כבר לא מקריבים קורבנות לאלים, וכבר לא כל כך פוחדים מאיתני- הטבע, אז כיצד זה שהכביש, שאיננו אל ואיננו איתן- טבע, אלא יציר כפינו שנועד לשרת אותנו, גובה לעצמו את הקורבנות הכי משובחים? הכביש כבר לקח לו את הילדה הכי שמחה, והנה הוא שב ותובע והפעם נטל את הילדה הכי יפה. אולי כבר יתרצה, אולי בזה זה יגמר, אני מפללת ושואלת אך בליבי מקונן החשש שכנראה שלא.

אילנה, יפייפיה שלי. אני כמעט כועסת על עצמי שזה הדבר הראשון שעולה לי בראש כשאני חושבת עליך- עיני ספיר מדהימות, שיער זהב מפני אלה. הרי היית כל כך הרבה יותר מזה! חברה טובה, ילדה אוהבת, אדם משפחתי, מוסרי וערכי. לוחמת צדק שלא חוששת לזעוק אל מול פני עוולה, כלפיך או שלא כלפיך. לא הצלחתי להיפרד אתמול, נראה לי שבכלל לא הבנתי מה אני עושה בחלקה הצבאית שבבית העלמין, צופה באיזה טקס מרשים של חיילת שהיתה ואיננה, ובכלל לא מפנימה שהחיילת הזו היא את.

אני תמיד שמחה לפגוש את בוגרי הכיתה שחינכתי, גאה לראות אותם במדים, עומדים יפה כיאה לחיילים בצה"ל, מאוחדים ומגובשים כמו לא נפרדו עם סיום לימודיהם לפני שנתיים. אבל אתמול לא יכולתי לשמוח, היה לי עצוב לראות אותם מנחמים זה את זה, ולא להצליח להיות להם למשענת, וכיצד אוכל כשאני עצובה כל כך?

אילנה, בחייך כמו במותך, היית מקור לאור, לנועם, לשמחה ולאחווה. לא רציתי להיפרד ממך, אבל זה בלתי נמנע, את ראויה לפרידה מכובדת כמו שקיבלת אתמול, מחבריך לצבא שאהבו אותך מאוד. לי אין רובים, מדים או דרגות, רק מילים דלות.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

רב"ט אילנה צ'ירבה (ז"ל), 1991 - 2011

שירתה בלשכת ר' אגף התקשוב

נהרגה בתאונת דרכים קטלנית, תהא מנוחתה עדן